

Det er et område, vi må tage op og sikre, at vi ikke lægger begrænsninger på arealer, uden at ejeren selv ved det; det er dog det mindste, vi kan gøre. Det synes jeg er noget af det, der skal være centralt i det udvalgsarbejde, der går i gang, at vi sikrer folk, at hvis man tager noget fra dem, så gør man lige opmærksom på, at vi sådan set er inde og grabbe lidt eller har tænkt os at gøre det – og helst i god tid i forvejen, så folk kan spille med aktivt og positivt, i stedet for at de kommer bagefter og med rimelig grund føler sig meget forurettet.

Men vi har jo andre områder, der er præget af restriktioner. Det er nævnt med grundvandsområderne, de særlig følsomme landbrugsområder, fuglebeskyttelsesområder, Ramsarområder osv. osv. Men det er spørgsmålet, om vi ikke skal vende bøtten med alt det, vi gør her. Vi er jo faret ud centralt fra.

Kunne vi ikke benytte friheden i stedet for på det her punkt? Skulle vi ikke sætte dagsordenen og sige: Vi vil gerne beskytte dette eller hint, hvem byder sig til, så vi i stedet bruger en auktionsmekanisme? Det har man jo gjort andre steder. Vi har faktisk gjort det på et enkelt område med succes, ser det ud til – det er på skovområdet.

Englænderne har gjort det på naturområdet og sagt: Vi vil gerne beskytte denne fugl eller den arealtype: Hvem byder sig til, hvad vil I gøre det for? Hvad afstedkommer sådan en metode, at man bygger på frihed? At langt flere folk i England kom med bud på, at de havde denne fugl eller noget andet, som de faktisk godt ville lade lægge nogle restriktioner på af sig selv.

Det var en positiv måde at gøre det på, og da kunne man få befolkningen aktivt til at virke med, de måtte så sætte prisen på, at man havde noget at vælge imellem. Det ville være den frivillige måde – en måde, hvor folk arbejdede aktivt med. Det skal derfor være et af de konservative udspil på det her område til at få lagt bedre rammer om vores fremtidige miljøbeskyttelse:

Brug en måde, der sikrer, at frivilligheden er i højsædet, og så må man, når den ikke strækker videre, se, hvordan man kan komme med fredninger; og de fredninger skal selvfølgelig foregå i størst mulig åbenhed. Og da den socialdemokratiske ordfører netop har været inde på Skjern Å, er det jo et godt eksempel på, at vi nu – efter det forlig, vi har indgået – har fået en åbenhed, fået en inddragelse af lokalbefolkningen, som vi ikke havde på samme måde tidligere.

Det er i øvrigt besynderligt, at vi skulle lære det ved det miljøarbejde, vi har været ude at lave i den store verden, at aboriginals skal inddrages. Det kan de altså nu også blive i Danmark; det er vi glade for.

Så hvis jeg skal resumere i fire punkter, hvad der er vores bud på at komme videre ad denne vej, så skal det være at forenkle det administrative, bl.a. ved amternes nedlæggelse; det skal være at bruge en licitationsordning i stedet for den nuværende centrale myndighedsudpegning; det skal være, at man også kan ophæve fredninger igen, når de er lykkedes – når det, vi har beskyttet, har vokset sig kraftigt, hvorfor skal vi så lægge og bevare nogle u hensigtsmæssige restriktioner?

Og så skal vi selvfølgelig oplyse borgerne grundigt om, hvad vi agter at gøre, så de har mulighed for størst mulig medindflydelse på vores alle sammens lands udvikling.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg synes, der er kommet mange gode tanker frem både fra Venstre og De Konservative om, hvordan man kan holde grundlovens bestemmelser mere i hævd på de her to områder, som vi diskuterer i dag.

Men ellers må jeg sige, at starten af den her debat jo har været præget af, at grundlovstalerne blot holdes lidt tidligt i år, og man kan jo frygte – når man så i enighed her i Folketinget siger til regeringen, at den nu skal komme med en redegørelse – at den blot bruger det som skalkeskjul til at trække sig tilbage og undgå en egentlig debat om, hvor forskellene egentlig er i det her Folketing.

Og derfor, selv om regeringspartierne og V og K indtil nu har forsøgt at holde hinanden i skak med trusler om at ville nævne noget med fortiden – og det er jo også frygteligt at gøre i den her sammenhæng fra de parters side – bliver jeg alligevel nødt til at spørge hr. Martin Glerup og også gerne både V's og K's ordførere endnu en gang: Hvor går grænsen for, hvad Folketinget skal acceptere af rådighedsindgreb, før man giver erstatning til de pågældende, man foretager rådighedsindgrebet overfor?

For jeg må sige til hr. Langkilde, at jeg tror ikke et suk på, at landbruget vinder den prøvesag, som nu foregår omkring bræmmerne. Jeg tror ikke et suk på, at de har en chance, for domstolene er meget tilbageholdende med at underkende en lov vedtaget herindefra, uanset hvor